

31984L0005

L 8/17

EIROPAS KOPIENU OFICIĀLAIS VĒSTNESIS

11.1.1984.

PADOMES OTRĀ DIREKTĪVA**(1983. gada 30. decembris)****par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības apdrošināšanu**

(84/5/EEK)

EIROPAS KOPIENU PADOME,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 100. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu ⁽¹⁾,ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu ⁽²⁾,ņemot vērā Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽³⁾,tā kā ar Padomes Direktīvu 72/166/EEK ⁽⁴⁾, kas grozīta ar Direktīvu 72/430/EEK ⁽⁵⁾, Padome ir tuvinājusi dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības apdrošināšanu un šīs atbildības apdrošināšanas pienākuma ieviešanu;

tā kā Direktīvas 72/166/EEK 3. pants nosaka to, ka dalībvalstīm jāveic visi pasākumi, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu to, ka civiltiesiskā atbildība attiecībā uz to transportlīdzekļu izmantošanu, kas parasti atrodas tās teritorijā, būtu apdrošināta; tā kā sedzamās atbildības apjomu un apdrošināšanas seguma noteikumus nosaka, pamatojoties uz to apmēriem;

tā kā starp dažādu dalībvalstu tiesību aktiem attiecībā uz apdrošināšanas seguma saistību apmēru tomēr turpina pastāvēt būtiskas atšķirības; tā kā šīs atšķirības tieši ietekmē kopējā tirgus izveidi un darbību;

tā kā jo īpaši ir pamatota apdrošināšanas seguma saistību paplašināšana, iekļaujot atbildību par kaitējumu īpašumam;

tā kā obligātajam apdrošināšanas apjomam noteikti jāgarantē cietušajiem atbilstīga kompensācija neatkarīgi no dalībvalsts, kur negadījums noticis;

tā kā jāparedz, lai iestāde garantē, ka cietušais nepaliks bez kompensācijas, ja transportlīdzeklis, kas izraisījis negadījumu, nav apdrošināts vai identificēts; tā kā ir svarīgi, negrozot dalībvalstu piemērotos noteikumus par subsidētu vai nesubsidētu kompensāciju, ko maksā minētā iestāde, un noteikumus, kurus piemēro subrogācijai, nodrošināt, ka negadījumā cietušais varētu tieši vispirms griezties minētajā iestādē; tā kā dalībvalstīm tomēr būtu jādod iespēja piemērot dažus ierobežotus izņēmumus minētās iestādes kompensāciju izmaksāšanā un noteikt, ka kompensācijas par neidentificēta transportlīdzekļa radīto kaitējumu īpašumam var ierobežot vai neizmaksāt, ņemot vērā krāpšanas iespējamību;

tā kā cietušo interesēs ir tas, lai konkrētās izņēmuma klauzulas attiektos tikai uz apdrošinātāja attiecībām ar negadījuma izraisītāju; tā kā tomēr gadījumos, kad transportlīdzeklis ir nozagts vai iegūts vardarbīgi, dalībvalstis var noteikt, ka iepriekšminētā iestāde maksā kompensāciju;

⁽¹⁾ OV C 214, 21.8.1980., 9. lpp. un OV C 78, 30.3.1982., 17. lpp.⁽²⁾ OV C 287, 9.11.1981., 44. lpp.⁽³⁾ OV C 138, 9.6.1981., 15. lpp.⁽⁴⁾ OV L 103, 2.5.1972., 2. lpp.⁽⁵⁾ OV L 291, 28.12.1972., 162. lpp.

tā kā, lai mazinātu minēto iestāžu finansiālo slogu, dalībvalstis var paredzēt noteiktus ierobežojumus gadījumiem, kad iestāde izmaksā kompensāciju par kaitējumu īpašumam, ko radījis neapdrošināts transportlīdzeklis vai transportlīdzeklis, kurš ir nozagts vai iegūts vardarbīgi;

tā kā apdrošinātās personas, autovadītāja vai jebkuras citas atbildīgas personas ģimenes locekļiem būtu jāsniedz tāda aizsardzība, kas katrā ziņā ir pielīdzināma trešās personas aizsardzībai attiecībā uz miesas bojājumiem;

tā kā apdrošināšanas kontroles atcelšana ir nosacījums, lai uzņēmēja valsts apdrošināšanas apvienība garantētu kompensācijas par kaitējumiem, kas radīti transportlīdzekļiem, kuri parasti atrodas citā dalībvalstī; tā kā piemērotākais kritērijs, lai noteiktu transportlīdzekļa parasto atrašanās vietu konkrētā dalībvalstī, ir valsts reģistrācijas numura zīme; tā kā šajā sakarā būtu jāgroza Direktīvas 72/166/EEK 1. panta 4. punkta pirmais ievilkums;

tā kā, ņemot vērā pašreizējo stāvokli konkrētās dalībvalstīs attiecībā uz to, kā iepriekšminētās iestādes par kaitējumu īpašumam piemēro gan minimālo apjomu, gan apdrošinājumu un tā robežas, būtu jāparedz pagaidu pasākumi, lai pakāpeniski ieviestu šajās dalībvalstīs direktīvas noteikumus, kas attiecas uz minimālo apjomu un kompensācijām par kaitējumu īpašumam,

IR PIENĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

1. Direktīvas 72/166/EEK 3. panta 1. punktā minētā apdrošināšana obligāti attiecas gan uz kaitējumu īpašumam, gan uz miesas bojājumiem.

2. Neierobežojot dalībvalstīm tiesības noteikt lielākas garantijas, katrai dalībvalstij jāpieprasa, ka šis apdrošināšanas obligātais apjoms ir vismaz:

- par miesas bojājumiem — 350 000 ECU, ja ir tikai viens cietušais; ja viens prasījums attiecas uz vairākiem cietušajiem, tad šo apjomu reizina ar cietušo skaitu,
- par kaitējumu īpašumam — 100 000 ECU par prasījumu, neatkarīgi no cietušo skaita.

Iepriekšminēto mazāko apjomu vietā dalībvalstis var noteikt mazāko apjomu 500 000 ECU apmērā par miesas bojājumiem, ja viens prasījums attiecas uz vairākiem cietušajiem, vai par miesas

bojājumiem un kaitējumu īpašumam — vispārēju mazāko apjomu 600 000 ECU apmērā par prasījumu, neatkarīgi no cietušo skaita vai kaitējumu veida.

3. Šajā direktīvā "ECU" ir norēķinu vienība, kas definēta Regulas (EEK) Nr. 3180/78 ⁽¹⁾ 1. pantā. Konvertācijas vērtību visu Kopienas valstu valūtās, kas jānosaka turpmākiem četrus gadu posmiem, sākot no katra posma pirmā gada 1. janvāra, iegūst no ECU konvertācijas vērtības iepriekšējā gada septembra pēdējā dienā. Pirmais posms sākas 1984. gada 1. janvārī.

4. Katra dalībvalsts izveido vai pilnvaro iestādi, kas sniegtu kompensāciju vismaz obligātās apdrošināšanas līmenī par kaitējumu īpašumam vai miesas bojājumiem negadījumos, kurus izraisījuši neidentificēti transportlīdzekļi vai transportlīdzekļi, kam nav nokārtota 1. punktā paredzētā apdrošināšana. Šis noteikums neierobežo dalībvalstu tiesības ņemt vērā minētās iestādes kompensācijas kā subsidētas vai nesubsidētas, un tiesības izstrādāt noteikumus, lai kārtotu atlīdzības prasījumu starp minēto iestādi un personu vai personām, kas atbild par negadījumu, un citiem apdrošinātājiem vai sociālā nodrošinājuma iestādēm, kuras pieprasa atlīdzināt cietušajam par to pašu negadījumu.

Cietušais katrā ziņā var griezties tieši iestādē, kam, pamatojoties uz informāciju, kuru pēc tās lūguma sniedz cietušais, jādod pamatota atbilde par kompensācijas izmaksu.

Tomēr dalībvalstis var nepieļaut minētajai iestādei izmaksāt kompensāciju personām, kas apzināti reģistrējušas transportlīdzekli, kurš radījis kaitējumus vai traumas, ja iestāde var pierādīt, ka personas ir zinājušas, ka tas nav apdrošināts.

Dalībvalstis var ierobežot vai nepieļaut minētajai iestādei izmaksāt kompensāciju, ja īpašumam kaitējis neidentificēts transportlīdzeklis.

Dalībvalstis var arī atļaut papildus izmaksāt ne vairāk kā 500 ECU par kaitējumu īpašumam, ko radījis neapdrošināts transportlīdzeklis, par kuru cietušais bijis atbildīgs.

Turklāt, lai iestāde izmaksātu kompensāciju, katra dalībvalsts piemēro savus normatīvos un administratīvos aktus, neierobežojot nevienam citu praksi, kas ir labvēlīgāka cietušajam.

⁽¹⁾ OV L 379, 30.12.1978., 1. lpp.

2. pants

1. Katra dalībvalsts veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to, ka jebkuri likumos paredzētie vai līgumā noteiktie noteikumi, kas iekļauti apdrošināšanas polisē, kura izsniegta saskaņā ar Direktīvas 72/166/EEK 3. panta 1. punktu, un kas transportlīdzekļu lietošanas vai vadīšanas apdrošināšanu neattiecinā uz:

- personām, kam nav tiešu vai netiešu atļauju, vai
- personām, kam nav attiecīgā transportlīdzekļa vadītāja apliecības, vai
- personām, kuras ir pārkāpušas obligātās tehniskās prasības attiecībā uz attiecīgā transportlīdzekļa stāvokli un drošību,

piemērojot Direktīvas 72/166/EEK 3. panta 1. punktu, tiktu uzskatīti par spēkā neesošiem attiecībā uz prasījumiem, ko iesniedz trešās personas, kuras ir negadījumā cietušie.

Tomēr noteikumus vai atrunas, kas minētas pirmajā ievilkumā, var vērst pret personām, kuras apzināti reģistrējušas transportlīdzekli, kas radījis kaitējumus vai traumas, ja apdrošinātājs var pierādīt, ka personas ir zinājušas, ka transportlīdzeklis ir zagts.

Dalībvalstīm ir tiesības nepiemērot pirmās daļas noteikumus negadījumiem, kas notikuši to teritorijā, ciktāl cietušais par zaudējumiem var saņemt kompensāciju no sociālā nodrošinājuma iestādes.

2. Ja transportlīdzekļi ir nozagti vai iegūti vardarbīgi, dalībvalstis var paredzēt, ka 1. panta 4. punktā norādītā iestāde izmaksā kompensāciju apdrošinātāja vietā, ievērojot šā panta 1. punktā izklāstītos nosacījumus; ja transportlīdzeklis parasti atrodas citā dalībvalstī, minētā iestāde nedrīkst neko pieprasīt no šīs dalībvalsts iestādēm.

Dalībvalstis, kas paredzējušas, ka 1. panta 4. punktā norādītā iestāde izmaksā kompensāciju par kaitējumu īpašumam, ko radījis nozagts vai vardarbīgi iegūts transportlīdzeklis, par kuru cietušais bijis atbildīgs, var noteikt papildu kompensāciju ne vairāk kā 250 ECU.

3. pants

Apdrošinātās personas, autovadītāja vai jebkuras citas tādas personas ģimenes locekļus, kas saskaņā ar civiltiesībām ir atbildīga par negadījumu un kuras atbildība ir apdrošināta saskaņā ar 1. panta 1. punktu, pamatojoties uz šo radniecību nedrīkst izslēgt no apdrošināšanas attiecībām attiecībā uz miesas bojājumiem.

4. pants

Direktīvas 72/166/EEK 1. panta 4. punkta pirmo ievilkumu aizstāj ar šādu:

“— tās valsts teritorijā, kuras reģistrācijas numura zīme ir transportlīdzeklim, vai.”

5. pants

1. Dalībvalstis vēlākais līdz 1987. gada 31. decembrim izdara grozījumus savos tiesību aktos, lai izpildītu šīs direktīvas prasības. Par to dalībvalstis tūlīt informē Komisiju.

2. Šādi grozītus tiesību aktus sāk piemērot ne vēlāk kā 1988. gada 31. decembrī.

3. Neatkarīgi no 2. punkta:

a) Grieķijas Republikai, lai palielinātu garantijas atbilstīgi 1. panta 2. punktam, ir laiks līdz 1995. gada 31. decembrim. Ja tā izmanto šīs izvēles tiesības, tad garantijām jāsasniedz minētajā pantā noteiktie apjomi:

— vairāk nekā 16 % — līdz 1988. gada 31. decembrim,

— 31 % — līdz 1992. gada 31. decembrim;

b) pārējām dalībvalstīm, lai palielinātu garantijas atbilstīgi 1. panta 2. punktam, ir laiks līdz 1990. gada 31. decembrim. Dalībvalstīm, kuras izmanto šīs izvēles tiesības, līdz 1. punktā norādītajam datumam, jāpalielina garantijas vismaz par pusi no starpības starp garantiju apjomu 1984. gada 1. janvārī un noteikto apjomu 1. panta 2. punktā.

4. Neatkarīgi no 2. punkta:

a) Itālijas Republika var paredzēt, ka 1. panta 4. punkta piektajā daļā noteiktā papildmaksa līdz 1990. gada 31. decembrim ir 1 000 ECU;

b) Grieķijas Republika un Īrija var paredzēt, ka:

— iestādes kompensāciju par kaitējumu īpašumam, kā minēts 1. panta 4. punktā, nepieļauj līdz 1992. gada 31. decembrim,

— papildmaksa, kas minēta 1. panta 4. punkta piektajā daļā, un papildmaksa, kas minēta 2. panta 2. punkta otrajā daļā, līdz 1995. gada 31. decembrim ir 1 500 ECU.

6. pants

1. Ne vēlāk kā 1989. gada 31. decembrī Komisija iesniedz Padomei ziņojumu par stāvokli dalībvalstīs, kas piemēro 5. pant

3. punkta a) apakšpunktā un 4. punkta b) apakšpunktā paredzētos pagaidu pasākumus, un vajadzības gadījumā iesniedz priekšlikumus pārskatīt šos pasākumus, ņemot vērā notikumu attīstību.

2. Ne vēlāk kā 1993. gada 31. decembrī Komisija iesniedz Padomei progresa ziņojumu par šīs direktīvas īstenošanu un vajadzības gadījumā iesniedz priekšlikumus par to, kā pielāgot 1. panta 2. un 4. punktā noteiktos apjomus.

7. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē, 1983. gada 30. decembrī

Padomes vārdā —
priekšsēdētājs
G. VARFIS